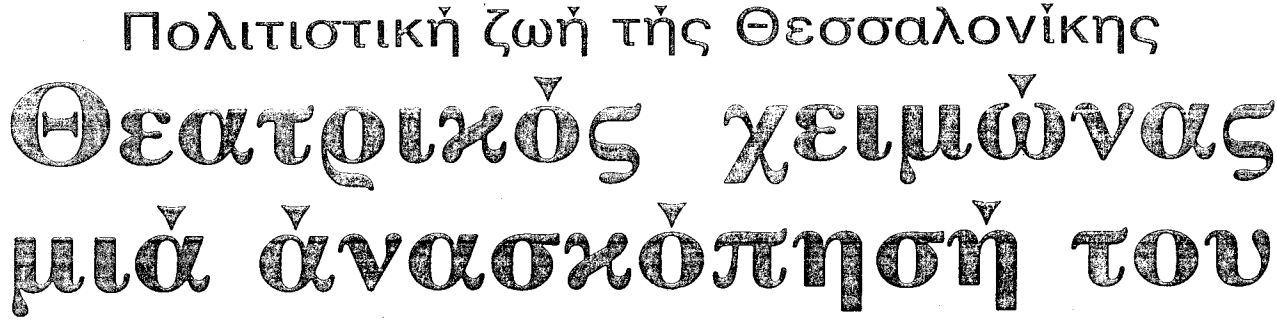
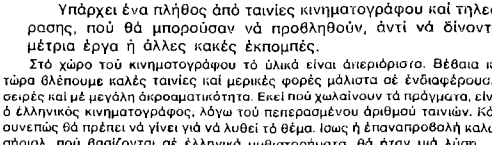

αδία της έχουν παρει και τα κινηματογραφικά φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Στις τόσες υποπαθήσεις το κιν της κολλετινικής ζωής δε μπορεί να προστεθεί και άλλη μία, που θα έχε να σταχό το φεστιβάλ κινηματογράφου. Η μοναδική «μάστερ» της Ελλάδας δημιουργήθηκε με πολλή κόπια και πολύ κόπο από με δράδες ανθρώπων και έναν οργανισμό (την Έκθεση Θεσσαλονίκης) που ξεκίνησαν να προσφέρουν στην ομπρελά τους έναν θεσμό, ο οποίος θα βοηθούσε τον ελληνικό κινηματογράφο να ανθεί από την ανυπο

πού βλέπουμε στις «Γιορτές άνοιχτού θεάτρου» του δήμου, μόνοι δυο, ούσιαστικά, θίασοι δίνουν τα καλλιτεχνικά τους παρόν και τόν χειμώνα. Αυτό πρέπει να προβληματίσει τους δημοτικούς άρχοντες, ιδιαίτερα τώρα, πού όποφάσιαν νά

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

αυτά σε επίποπο φεστιβάλ, κερδίζοντας να επαναληφθούν. Οι παραστάσεις του κρατικού Μετά από αυτόν τον απαραίτητο πρόλογο, ως δούμε ποιά ήταν τα αποτελέσματα της δραστηριότητας των διάφορων θεατρικών σχημάτων που παρακολουθήσαμε τον χειμώνα.

Φυσικά, θα άρχισουμε από το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος. Στην Κεντρική του Σκηνή το ΚΘΒΕ παρουσίασε φέτος μόνο δύο νέα έργα, τον «Γενικό Γραμματέα» του Καπετανάκη, με σκηνοθέσια Νίκου Αρμού, και τους «Βρυκλάκες» του Ήμεν, με σκηνοθέσια Γιάννη Βεδάτη. Οι δύο προεπιλεγμένοι δόθηκαν πριν τη Χριστούγεννα και έτσι όλο το άλλο διάστημα είχε επαναληφθούν των παραστάσεων αυτών ή του προηγούμενου χρόνου. Η ματαιώση της παραστάσεως της «Κουζίνας» του Ουέσκορ αποτέλεσε πλήγμα για ένα ήδη φτωχό ρεπερτόριο.

εντυπωσιακά από 150-200 εισιτήρια. Οι «Βρυκλάκες» έκαναν μία αξιοπρεπή, αλλά όχι την πρόποση, κίνηση. Και το «Μπαλκόνι» έδωσε και πάλι φτωχά αποτελέσματα.

Στην μικρή σκηνή του ΚΘΒΕ στο «Υπερίον», τα πρόγματα πήγαν αξιοπρεπώς καλύτερα. Καί' άρχην, παρουσιάστηκαν τέσσερα έργα: «Τα Τεσσάρων πόδια του τραπέζι» του Κομπανέλη, με σκηνοθέσια Στέλιο Γούτη, «Τα Εσθέρ» του Θάμνη, με σκηνοθέσια Πάνου Παπαϊωάννου, «Το σάκκι που βελάει» το Στρατίτς, με σκηνοθέσια Διαγόρας Χρονόπουλου, και το «Κρίμα να είναι πόρνη» του Φόρντ, με σκηνοθέσια Γιάννη Χουδαβά. Είχαμε και δύο μία ματαιώση ανέθεσματος έργου, την «Ερωμένη» του Χορτάση, που θα σκηνοθετούσε ο Δημήτρης Εκάρορας.

Εδώ τα έργα ήταν περισσότερα, οι παραστάσεις από καλές μέχρι πολύ καλές (στο έργο του Φόρντ είχαμε μία σαφή επιτυχία) και η κίνηση των θεατών ήταν εντυπωσιακή - βέβαια, για την χωρητικότητα του συγκεκρι-

Αγγελου Σικελιανού

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Γυμνή Σού δέεται ή ψυχή. Από χαρά, από πόνο γυμνή από ήδονη γυμνή από ψυχή. Δημιουργέ, μέ μόνο την άπληστη φωνή. Που πριν στή σάρκα μου να μπει, στον κόρφο Σου-ώς τζιτζιμά κρυμμένο στην ελιά θουλή δική Σου χτύπησε στην καρδιά μου, κι έλεε: «νίκη νίκη στο πάντα-! και δεν ήτανε μιλιά δική μου, ήταν δική Σου, Θεέ. Μ' έδειχνε μόνο Σου δόξαρι: Λύτρωσε μου το σκοπό το μυστικό που γεύτηκε βαθιά κι έλεω άπ' το χρόνο, για ν' αγαπάω, γιό ν' αγαπάω πάντα από πρόσωπα και πλάσματα, άπ' τον ένα που κλείνει ζωντανά μου παλμό, που είν' ένας πιά για ζέστανα και πεσμένα δώσε μου, ναί, το λυτρωμό, τόν άναρχο Ερωτα να νιώσω άκέραιο, Θε μου, μέσα στη στήθη μου ξανά και να μ' α' όλα σάν ή νηοή και σάν ή βουή του άνεμου στα κοντίνια, στα μακρινά...

τι Αρβανίτη με την κωμωδία του φεντόν «Ψύλλοι στ' αυτιά», με σκηνοθεσία Μίνου Βολανόκη, που άφησαν άριστες εντυπώσεις και έπαινε-θησαν όμάφωνα από την κριτική, κάτι μάλλον σπάνιο.

Από τις άλλες παραστάσεις δεν έμεινε καμιά θετική άνανυση. Κωμωδίες, επιθεωρήσεις που ναί, μέν, μερικές τράβηξαν ικανοποιητικούς άριθμούς θεατών, αλλά αυτό ήταν όλο. Ακόμη και στις «Πασχαλινές» παραστάσεις που άννηγγέλλοντι, τα χαρακτηριστικά, είναι κατά το πλείστον τα ίδια, με κάποιες εξαιρέσεις, όπως ή «Μαύρη κωμωδία» του Σόφερ ή τις «Καρυδιές» του Αβέρωφ. Οστόσο, θα ήταν πρόβωρο να μιλήσει κανείς για τις θεατρικές δουλειές που θα δούμε. Κι ακόμη θα πρέπει να γίνει ή διευκρίνιση πως δεν υπάρχουν καμιά κατατόλμη για την επιθεώρηση ή για την κωμωδία, έ-σως, φυσικά, ή προσφορά τους είναι αξιοσημείωτη και βετική (όπως, για παράδειγμα, στην κωμωδία του Φεντόν).

ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΚΟΛΑΣ

σησία, που βασίζονται σε ελληνικά μυθιστορήματα, θα ήταν μία λύση.

Γιά το θέατρο, επίσης, υπάρχουν μεγάλες δυνατότητες. Μπορούν να προσβάλλονται και ξένες παραγωγές (είδαμε μερικά θαυμάσια δείγματα - μπορούμε να δούμε κι άλλα, κυρίως, πιο άργανωμένα), αλλά και οι καλύτερες παραστάσεις του ελληνικού θεάτρου, που θ' άποφέρουν και ένα εισόδημα στους καλλιτέχνες. Εκεί που θα πρέπει να υπάρξει βελτίωση είναι α) στις εκπομπές «Θεάτρο της Δευτέρας», με στόχο το άνέσπαση της στάθμης και β) στις εφημερίδικες εκπομπές.

Γιά τη μουσική και το μπαλέτο, για την όπερα, θα μπορούσε να πει κανείς τα ίδια πρόγματα. Ακόμη και ή κλασική μουσική και ή όπερα θα μπορούσαν να περάσουν στο πλατό κοινό να έξυμνα τράχη. Για παράδειγμα, νομίζω έπιοτε δεν θα «διδάσκει» το κοινό καλύτερα για την όπερα όσο μία οιογραφία σάν του Βέρντι. Και το υλικό που υπάρχει είναι άφθονο. Κι ακόμη θα μπορούσαν να δοθούν εκπομπές μουσικής που θα άρεζαν στο κοινό, με όπερετές ή με όπερες που προοίτις στην όρχη.

Στόν ταίεα του θαίλιου, της λαογενούς γενικότερα, ή προσφορά της τηλεόρασης σήμερα είναι φωτωχότατη. Μπορούν να γίνουν πολλά. Και παρουσίαση των θιάλλων συγχρόνως και συζητήσεις πνευματικών ανθρώπων και ταίειες που θ' άναφέρουν σε συγγραφείς, στη ζωή τους, στην προσφορά τους, τόσο για την ελληνική λογοτεχνία, όσο και για την ξένη.

Και τα ίδια, βέβαια, ισχύουν και για τις εικαστικές τέχνες. Οι δυνατότητες που υπάρχουν είναι τεράστιες, άρκει να θέλει κανείς να σκεφτεί, να προγραμματίσει, να μεθοδεύσει. Η τηλεόραση έχει μπει σ' όλα τα σπίατα, σ' όλη την επικράτεια, από στο πιο μικρό χωριό. Και ή τηλεόραση διδάσκει, γίνεται παράδειγμα πρός μίμηση, ακόμη και οι διασημότητες. Γιούτι, Λοιπόν, όχι ή τέχνη, τα γράμματα, ο πολιτισμός, να μ'ήν μ'ήν ώφελήθουν, σε μία χώρα μάλιστα σάν τη δική μας, όπου ή άποκέντρωση ή καλλιτεχνική είναι μόνο θεωρίες και άπραγματοποιήτα σχέδια;

Μάλλον θύνησι τη φωνή, με τρεμουλιαστές νότες, δόνησε τόν άέρα, με το πρώτο άχνορόδισμα της άμφιλύκης, πέρα και πίσω από τις μακρινές θουνοκορφές, που διαγράφονταν κυματιστές, στόν πεντακάθαρο μαρτιάτικο όρίζοντα. Κι επαναλαμβάνονταν αυτή ή φωνή με μικρές διακοπές, σάν παράπονο, σάν έπικληση, τότε κομμένη στα δύο, τότε μακρόσυρτη, πάντα όμως άνησυχη κι άπεπισημένη.

Η γειτονιά της προνομιακής -ας πούμε- εκείνης συνιοικής κομότητας άκόμα, και μάλιστα τόν γλυκύτερο ύπνο, όπως είναι πάντα ο πρωινός. Στη μεγάλη πολυθούη και πολύκαδη πολιτεία, με τους ταμεινέντιους όγκους που στοιβάχτηκαν άπάνωτά και τήν επνείαν, εκείνο τό μέρος, κρατούσε άκόμα -έστω και με τό δόντια- κάτι από τήν παλιά ειδυλλιακή του όμη. Είχε άκόμα, έκτός από τις λακκούβες στο μικρό χωματόδωρο, που γέμιζαν λάσπες όταν έθρεχε, και μερικά δέντρα, από τα λεγόμενα δασικά. Κάτι πεύκα γεμάτα κάμπιες, κάτι ψηλόλιγνα κυπαρίσσια, που σάωθηκαν για τήν ώρα, από τήν καταστροφική μανία της άπληστης, πολιτισμένης έποχής μας. Κι αυτά τώρα έδινον διαρκώς ή άπεγνωσμένη τή σκληρή μάχη της επιβίωσης, κάτω από τόν βαρύ κι άσχημοταίο ίσκιο της διπλανής πολυόροφης κατοικίας. Κάτω από αυτά, κατά τό μήνα Απρίλη, άνοιγαν δειλά τα ματάκια τους λίγα χαμομηλάκια κι άναθε τή φλογίτσα της έδώ κι έκει από κάποια παπαρούνα. Αυτά είχαν άπομείνει για σμιάδι από τόν παρράδεισο που οι ίδιοι είχαν καταστρέψει. Ας είναι κι αυτά. Τάβλεπες κι άνοιγε ή καρδιά σου. Μά για πόσο άκόμα; Τ' ατύχητητά άρχισαν να συχνοπερνούν κι από τόν ήσυχό ως τότε δρομάκι. Η τάξη άλλάζει με βιασύνη από μέρα σε μέρα. Οι θούρβοι πύκνωναν χωρίς να διαμαρτύρεται κανένας. Όλα ήταν φυσικά και... πολιτισμένα.

Ένα μικρό ξάφνιασμα ήταν πριν από λίγο καιρό, τό κλάδον ενός νεαρού που έμοιαζε -άμολογώ έπιτυχμένα- με τή φωνή του βοδιού. Μου... μουσουού... διαρκώς. Τί του σκαρφίστηκε μωρέ μάτια μου να κάνει, και πότε ξεπετάχτηκε εκείνο τό πιταρικό και τή γειτονιά που άναστατώνει όλους με τις σκανταλιές του; Ας είναι καλά, χαλάδι του του παιδιού κι άς μουγκρίζει όσο θέλει το σιδερένιο θόδι του. Μόλις διαπιστώθηκε από πού έβγαίνει ή φωνή, όλοι τό παραδέχτηκαν άδομαρτήρητα.

Λέτε τώρα να επενόησης και κάποιος άλλος για να πρωτοτυπήσει κι αυτός, κι έβδαε στο κλάδον του, τούτη τή φωνή; Μπέεεεε μπέεεεε... ίδιο πράδατο.

Αγουροζύνησε ή γειτονιά, έτριψαν τα μάτια, νευρίασαν, πετάχτηκαν σε παρράθυρα και σε μπαλκόνια, κοιτάζοντας όλοτρόγυρα. Η φωνή δεν έλεγε να σταματήσει κι έτσι έντοπιστικη γρήγορα. Κάτω, σ' ένα μικρό τετράγωνο που άφουσε στο πίσω μέρος το καινούργιο κτίσμα, πήγαινε κι έρχονταν άσταμάτητα θελάζοντας, ένα κάτασπρο χαριτωμένο άρνάκι.

-Στάνη τόκαναν οι καινούργιοι; - Είπε κάποιος. Από πού κατηφόρισαν:-

-Μά χριστιάνοι μου, φυλακίζονται αυτά τα ζώα;- Είπε άλλος.

-Τί θα γίνει τώρα κύριοι γειτόνες, θα μ'ας διώξει τό πράδατο από τα σπίατα μας;

Το ελληνικό διήγημα

Ο ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΣ ΑΜΝΟΣ

Της Χρυσάνθης Ζιτσαίας

-Γιά σκύλο τό πήρατε δέ μ'ας λέτε, ή γιά καναρίνι;- Απανωτά έπεσαν σάν βροχή τούτα τα λόγια, από τόν έναν κι από τόν άλλον. Γενικά κατακαυνηνιού που κράτησε δύο - τρεις μέρες. Επειτα άλλαξε τό σκυλιά, μαζί κι ή διάθεση όλων κι άς μ'ήν άλλαξε τό θέλασμα. Στην αλλούτα μεροβραδιόζονταν κοντά στο άρνάκι, το τετράχρονο κοριτσάκι του σπιτιού και τα τάζε γάλα μ' ένα μπιμπερό, σάν να ήταν μωράκι. Εκείνο τόνιπε με όρεξη, λές κι ήταν από τί μάνα του, που τό χώρισαν τόσο όσπλαχνα οι άνθρωποι. Μετά π'ήδουσε χαρούμενο κι έτριβε τή μουσούδα του στα πόδια της. Είχαν πιάσει μεγάλες φιλιές τα δύο τους, κι ήταν άλήθεια χαρά τών ματιών να τα βλέπεις να παίζουν, να κυνηγιούνται, να κάθονται άγκαλιασμένα στο πεζούλι. Τό μάθανε και τό ποιματάκι που ήξερε -άρνάκι άσπρο και παχύ τής μάνας τό καμάρη-. Τό θέλασμα τότε έπαρνε χαρούμενο σιγανό ήχο και παγινιδιάρικο, σάν νάλεγε κι αυτό, σουλασά, σουλασά, τό ποιήμα, στην προβατσία γλώσσα του. Τότε έβγαζαν όλοι οι γύρω, μικροί και μεγάλοι, ν' άπολαύσουν τό θέαμα που χωρίς να τα καταλάβουν, άρχισαν να τους μαγεύει. Τού είχε δώσει κι όνομα ή μικρή. Τόλεγε Ασπροούλα. Τό «ασπροούλα» έπαρνε κι έβρινε κι από τους γύρω, κι έκείνο, λές και καταλάβαινε, άπαντούσε μ' ένα τρυφερό θέλασμα. Κι όλο τό κλίμα τής γειτονιάς, γύρισε στο τρυφερό. Τό θέλασμα μαύλιζε κι άλλα πλάσματα τής φύσης, έτσι όπως άπλώνονταν ά ήχος του στόν μαρτιάτικο άέρα. Η άνταπόκριση δεν άργησε να ρθει. Μερικά πουλάκια κόνεψαν στα δέντρα τιτιβίζοντας. Ακούστηκε κι ή φωνή της σταχτόφτερης λυγερής δεκαοχτούρας, με τό περιδέραιο στο λαμό. - Δεκαοχτώ - δεκαοχτώ... - Καιρό είχε να φανεί. Κάποτε σύχναζε εκεί, με τό παιδιά της και τό τσίρι της. Επειτα, άφου κι έκει στένεψε ο τόπος, αούτεγκλωβίστηκε, άποδιωγμένη από παντού, στα παλιά νεκροταφεία.

Εκεί φωνάζει τό παράπονο της -τό παλιό και τό νεότερο μαζί- και τ' άκούν οι τάφοι. Σέ λίγο κι άλλα πουλιά ξεθάρεψαν κι άκούστηκαν πολλά τοίου τοίου τοίου γύρω τριγύρω. Τα παιδάκια της άντικρινης πολυκατοικίας, πήραν μία μικρή ψυσαρμόνια και τήν έπαίζαν στο μπαλκόνι, σάν να λαλούσαν φλογέρα. Κάποιος παλιός, θυμήθηκε το «θωριά που τ' άρνάκι παγώνει» του Ζαλοκώστα, και μία ήλικωμένη, σιγοψιθύρισε τό «μία βοσκοπούλα φροπολασμένη τ' άρνι της χάνει στην έρημιά» του Κορομηλά, που ήταν τής μόδας στα νιάτα της.

Τούτο τα βουκολικά κλίμα πλήθαινε τόσο από μέρα σε μέρα που κι ο πανιάς άκόμα του διπλανού ρετιρέ -θέλες τυχαία, θέλες συνειδητά- άκούστηκε να παίξει τήν «Ποιμενική» του Μπετόθεν.

Όλα τα παιδάκια, άκόμα και τής πέρα γειτονιάς, τό πήραν είδηση, και μαζεύονταν εκεί μετά τό σχολείο, να μοιστάρουν με τήν Ασπροούλα τό σισαμένιο κουλουράκι τους. Τρύπωνε αυτό τή μουσούδα του από τό κάγκελο, έπαρνε τή μουσούδα και τούς φιλούσε τα χεράκια. Τis νύχτες κατέβαινε και τό «φεγγάρι» του Ζαχαρία Παπαντωνίου «μετρούσε τό... ένα πρόβατό μας και γελούσε».

Οι μέρες περνούσαν, ή μεγάλη σαρακοστή προχωρούσε κι όλα στην πλάση έτοιμάζονταν να δεχτούν τόν Νυμφίο τής έκκλησίας, όπως και τή νύμφη τής φύσης τήν άνοιξη. Φάνηκαν τα πρώτα χελιδόνια να σπαθίζουν τόν άέρα. Πραίνισες ή γη, φούσκωναν τα κλαδιά, άνοιγαν έκτακτικά τα θλέφρα τα λουλουδια. Σίμωναν οι μεγάλες μέρες με τα Αγία Πάθη του Κυρίου. Μια άπ' αυτές, φάνηκε τό μικρό άρνάκι μ' ένα κόκκινο σταυρό στο λευκό κεφαλάκι, έκει άνάμεσα από τ' άεικίνητα αυτάκια του.

«Ο Πασχαλινός Αμνός» μουμούρισε κάποιος από τόν πίσω έξώστη.

«Τό σημάδεψατε έ,» φώναξε άλλος από τό μπαλκόνι στόν πατέρα τής μικρής, κι έκανε μία άνάερη κίνηση του χεριού, κόνοντας όρίζοντα τόν άέρα.

Εκείνος έβαλε τό δάχτυλο στο στόμα με σιμασία, δείχνοντας τήν κορούλα του κι άπάντησε. «Ετοι για όμορφιά τό θάψαμε έπειδή έρχεται τό Πάσχα και θα θάψουμε και κόκκινα αυγά». Με τα χείλη γέλασαν, αλλά μια κρυφή μεγαλοχλία τρύπωνε στις καρδιές όλων. Τόμαθε κι όλη ή γειτονιά. Κανένας δεν έπαιε τίποτε με ούτε κι όρεξη είχε ν' άστειρευθεί όπως πρώτα με τό κοριτσάκι. Εγινε μία σιωπηλή συνωμοσία άνάμεσα σε όλους, για τό τί έμελλε να σμυθεί.

Κατά τό τέλος τής Μεγάλης Εβδομάδας, άνήμερα τής Μεγάλης Παρασκευής, ή ασπροούλα έξαφανίστηκε. Ούτε θέλασμα, ούτε παγινιδία και χαρές στην αύλή.

Μόνο ή μικρούλα ρωτούσε κλαίγοντας τήν άντικρινή κυρία που τίναζε στο μπαλκόνι. -Μήπως είδατε τήν ασπροούλα μου; Εφυγε τή νύχτα και δεν έξερουμε πού πήγε.-

-Μά πώς έφυγε χρυσό μου κι από πού; -Ξεχάσαμε τήν πόρτα άνοιχτή, είπε ή μαμά, κι έφυγε. Αλλά θ' ξανάρθει λέει, δεν μπορεί, θα πενάσει και θα γυρίσει. -Ναί βέβαια, θα γυρίσει όπωσδήποτε, μή στενοχωριέσαι θα ρθει.

Τό νέο κυκαφόρησε γρήγορα. Η μικρή κλαίει... τό άρνάκι... σ.. μή τής τό πεί κανένας, είναι κρίμα τό παιδί. Θ' άρωστήσει από τόν καμμό της.

Οι καμπάνες χτυπούσαν πένθιμα για τήν Ταφή του Κυρίου. Τα άνοιξιάτικα άνθη συγκινημένα προσφέρθηκαν στην ιερή τους άποστολή. Τιμή τους να σκεπάσουν και να μυρώσουν, τό Άγιο Σώμα του. Κάποια σύννεφα, πολλές φορές άπό τί μέρα, έκρυβαν τόν ήλιο, άπως γίνεται πάντα, κάθε Μεγάλη Παρασκευή, για να θυμίζουν πως «ο ήλιος έκρύφθη» όταν παρέδωσε τό πνεύμα του στόν Πλάστη και Πατέρα του.

Οι πασχαλιές στις αύλές μας, άνθισαν καθώς τό συνηθίζουν τούτη τή μέρα κι έγυρναν τα «καδιά τους προς τί γη», όπως τότε πού -καθώς λένε οι παλιοί- ή πονεμένη Μάνα του Χριστού, κάθισε στη ρίζα μιάς πασχαλιάς και τήν ευχήθηκε. Οι έκκλησιές πλημμύρισαν από πιστούς, να προσκυνήσουν τόν Επιτάφιο. Μέρα πένθους, νηστείας, και προσευχής.

Τήν άλλη μέρα, άλλος άέρας φύσηξε, κι άλλο φώς χύθηκε στις ψυχές όλων. Ετοιμασίες, αούκίνητα, καλάθια, γλυκά, φρούτα... Όλοι τράβηξαν -όπως συνηθίζεται τούτα τα χρόνια- τις εξοχές. Νά γιορτάσουν στην άνθισμένη φύση, τήν Ανάσταση του Κυρίου. Μεσάνυχτα φωτερά, άνοιξαν οι πύλες του ούρανού να δεχτούν τόν Νυμφίο. Άνοιξαν κι οι πύλες τής γης, να δεχτούν τήν Περσεφώνη από τόν κάτω κόσμο. Ο Άδης νικήθηκε. Δεύτε λάδθεσε Φώς.

Όλα πανηγυρίζουν, έμψυχα και άψυχα. Οι σούβλες στήθηκαν στα έξοχικά, τα ραδιόφωνα χαλούσαν τόν κόσμο με χαρούμενους σκοπούς. Τα κόκκινα αυγά, έδιναν τή χαρούμενη χρονιάτικη μάχη τους, στα χέρια τών ανθρώπων.

-Χριστός Ανέστη. -Αληθώς Ανέστη.

Η κνία από τίς σούβλες άνοιγε τήν όρεξη. Κάπου θα βρίσκειται τό δίχως άλλο- κι ή ασπροούλα τής μικρής γειτονιούλας μας. Νά πήγε μ'ήπως κανενός ο νους σ' αυτή, από όσους κάτεχαν τό μυστικό, τήν ώρα που γεύονταν τό λοχαριστό, ροδοκόκκινο μπιστό;

Μά τί λέμε τώρα, χαμένα κι άκαιρα λόγια. Σήμερα είναι μέρα χαράς, όχι μελαγχολίας. Τό Πάσχα γι' αυτό έρχεται.

-Σήμερα γιορτή μεγάλη σήμερα Λαμπρή.

Σφάζουν σήμερα και ψένουν φυλαγμένα άρνιά κι όθε άπαντήθουν φιλιούνται κι άγκαλιάζονται...

όπως λέει παραστατικά ο Κρυστάλλης. Πάσχα λοιπόν χωρίς ψημένο άρνι δεν νοείται. Κι ο «Πασχαλινός Αμνός» δεν είναι για πίκρα αλλά για χαρό κι άγάλληση.

Ετοι είναι ασπροούλα μου. Τί να γίνει;

Όμως άς μή τό μάθει άκόμα ή μικρή κυρά σου. Σάν μεγαλώσει θα τό καταλάβει κι αυτό κι άλλα πολλά και διάφορα τής ζωής και τών ανθρώπων.